

bebrejde Oppositionen denne stygge Fremgangsmaade. Alligevel konstaterer vi nu, hvad der er sket, og vi gør det, fordi man ved en Lejlighed som denne ogsaa faar Adgang til at tale ud af Vinduerne til Publikum. Og det gør vi ganske uanset, om det passer de Radikale eller ikke, og ganske uanset, om de radikale professionelle Urostiftere i Forsamlingen gaar omkring og laver Panik saa i et, saa i et andet Hjørne for at faa denne Opposition nedhyset under den ene eller den anden Form. Hver har sin Rolle her i Livet, Klovnen har ogsaa sin. Det er ganske naturligt, at man anvender denne Fremgangsmaade for at faa den stygge Oppositions Ord mere eller mindre visket ud.

Hvad er det da, der er foregaaet her i Landet i denne Maaned, da Ministeriet gjorde Strejke? Hvad er det, der er sket? Hvad er det, Oppositionen har bedrevet? Hvad er der overhovedet foregaaet af slemme Ting? Der er foregaaet dette, at Oppositionen har sagt, at man ikke vilde gaa med til at vedtage Statslaanet, før man havde Sikkerhed for, at Loven af 7. August 1914 blev tidsbegrænset, og man var klar over, hvilke Afviklingsbestemmelser der skulde træde ud i Livet. Dette har den ærede Indenrigsminister, for øvrigt ogsaa den ærede Statsminister, atter og atter forud for den 1. Marts 1919 erklæret var Vilkaar, de slet ikke kunde indlade sig paa at forhandle paa Grundlag af. Jeg citerede sidst en Række Udtalelser af den ærede Indenrigsminister, som klart og tydeligt viser det. Han har sagt, at han ikke vilde forelægge noget som helst Forslag om Afviklingen, forinden Statslaanet var vedtaget. Og hvad har han nu gjort? Nu kommer han med et Forslag til en Afviklingslov, saaledes som Oppositionen har opfordret ham til at gøre. At hans Hovedorgan her i Byen og han selv i Dag opfatter dette som en stor Sejr for Ministeriet, er en af de Gaader, som radikal Politik afgiver saa mange Eksempler paa, men det forrykker ikke den Kendsgerning, at i dette Hovedspørgsmaal, som er Stridens Anledning, har vi faaet det, ganske som vi vilde have det, og Ministeriet har maattet indrette sig efter Omstændighederne. Men hvad var det saa for en Krise, der blev lavet? Krisen blev lavet af Ministeriet selv. Hvis Ministeriet havde bestaaet af Realitetspolitikere — jeg sagde sidst af praktiske Socialdemokrater — vilde denne Krise slet ikke have formet sig paa den Maade, som den nu skulde forme sig, for at Ministeriet kunde faa

den parlamentariske Attitude, det var ude efter. Man vilde da have forhandlet sig roligt til Rette om Loven af 7. August 1914, være naaet til Klarhed over dette og dernæst være gaaet til Vedtagelse af Statslaansloven, ganske som man har gjort det nu, og ganske som Oppositionen tilraadede Ministeriet det i de sidste Dage af Februar Maaned.

Men Ministeriet har jo selv erkendt, at det er ikke gaaet saa godt, som det kunde gaa, og derfor begynder de nu at snakke om Forfatningskampen, denne Forfatningskamp, som Ministeriet ønsker at føre frem som en Afslutning paa denne Konflikt — jeg antager, for at man stadig kan have noget at snakke om i denne Anledning. Hvorledes er det da gaaet med Forfatningen under denne Konflikt? Er der foregaaet noget fra Landstingets Side, som f. Eks. Statsministeren ikke personlig har forudsagt vilde kunne ske? Er der af Landstinget handlet anderledes, end vi har Rigsdagstidendes Vidnesbyrd om, at den ærede Statsminister selv har forudsagt, at det kunde handle. Nej, der er ikke sket noget som helst andet. Thi i sin Tale af 28. Marts 1917 omtaler Statsministeren netop dette Tilfælde, at Landstinget nægtede at følge et Ministerium, og Statsministeren siger, at i et saadant Tilfælde gaar man til Opløsning af Folketinget, for at Ministeriet derigennem kan dokumentere for Landstinget, at det er i Overensstemmelse med Folkets Flertal, og naar saa Ministeriet møder med sit Flertal paa ny, har Landstinget at bøje sig. Dette har Landstinget den 28. Februar udtrykkelig erklæret, at det vilde gøre. Altsaa, den Strid, der har været mellem Regeringen og Landstinget, og som Statsministeren i sin Tale i 1917 selv forudsatte kunde komme til at foreligge, denne Strid kunde have faaet et fuldkommen naturligt parlamentarisk Forløb, hvis Ministeriet havde ønsket det. Men Ministeriet ønskede ikke at appellere til Vælgerne. Derfor blev Stillingen, som den nu blev: at vi kom ud i Krisen. Men Ministeriet ønskede ikke alene ikke at appellere til Vælgerne, Ministeriet bøjede sig for Landstingsafstemningen, i Virkeligheden et ganske uparlamentarisk Skridt af denne Regering. Den bøjede sig for Landstingsafstemningen, og Statsministeren erklærede i Folketinget, at han nu vilde indgive sin Demission og saa overlade Magten til et Ministerium, som mere havde Landstingets Øre end det Ministerium, han selv var Chef for. Det er da ikke Oppositionen, som her har ind-